

„vit kunnu ikki lata“... rugflogini vóru so nógv rá, so Tormóður fekk ikki sagt tað, hann hugsaði, ella rættari sagt: hann rugsaði ov nógv — hann rugsaði grønt... hann tók upp aftur:

„Vit kunnu ikki lata“... „Ja“, segði Ulla, „púra ætt“. Hon rípaði konga-
sommini eftir túninum. „Vit eiga at ganga undan við einum góðum fyririemi.“

Hon skuldi ikki verða lík munnharpa, ið bert spældi teir tónar, ið sam-
lagið — kommunan, andsstýrið og Løgtingið vildu.

Hon nærkaðist Tormóði. Hann fór eftir hælunum í kjallarin. Myrkleitt var frammanundan í kjallaranum, men nú gjørdist næstan belamyrt, tí Ulla stóð í sjálvum durinum.

Hann sá einki, men hoyrði bert græl og eina hása rødd koma úr myrkurinum. Hon menti seg. Setti røddina soleiðis upp á snið, at alt loysnaði fyrri henni. Hon var ikki her í verðini, sum hon talaði. Hann hoyrði, hvussu Dimma varð rívin sundur hvørja ferð, okkurt manandi sum brimgangur varð sagt.

Tormóður tonkti upp á bíbilsøguna, tá ið Móses kom niður av aftur Sinai fjalli fyrru ferð og knústi steintalvarnar. Hann helt bara, at Ulla var nógv óðari enn Móses. Nú høvdu teir havt altjóða kvinnuár, og tað hevði givið henni meg og magn at siga tað, sum sigast skal... á røttum stað.

„Dekan fari ikki, Ulla...“ Knappliga degnaði í kjallaranum. Nú stóð Ulla á miðjum gólvi og Dimma lá sundurpett-
að við fótur hennara. Hetta var sum við Móses. Ulla var ein opinbering... Móses og Ulla, ella Ulla og Móses — sundurbrotnar steintalvar og sundurpett-
að Dimma.

„— Tú hevur óruddað mær kjallaran“, stakk fram úr Tormóði. „Tak handan kustin og sópa hatta uppaftur, beinanveg. Alt skal skina kring okkum. Kjallarin skal eisini hava sitt endurskin, víta skalt tú, at her býr Tormóður, undan-gongumaður við tí grønu hugsjónini.“

Ulla tók kustin og bukk-
aði seg niður og fekk gólvsoppin upp á eina kuluskeið. Ulla rætti ryggin... tivaði, andaði eykaði seg... steðgaði á og stardi niður í kuluskeiðina. Ovast uppi á gólvsoppin-
um lá eitt petti av Green Peace og var tað stýrhúsið, hvar skiparin stóð í stýrihúsinum við pipu í munnavikanum. Tormóður skuldi júst seta knýklar í brýr og hurta undir Ullu, tá ið hann bar eyga við myndina. So hugdi hann upp á Ullu... sum fjøtraði eitt sindur. Ætlanin var at tveita gólvsoppin í oljufýringina, men Ulla hevði ikki dirvi til tess og minni Tormóður.

Tormóður fekk knapp-
liga eitt hugskot.

„Ulla góða, lat kuluskeið vera kuluskeið... vit kunnu ikki lata...“ og so steðgaði hann á, tók ta grønu slofuna á oljufýringin. Krøkti hana fasta á annan flippukantin og rætti Ullu tann turra fiskin. Leyp yvir í ein krók har jólatræið stóð í einaftir spenn við vatni, og sagaði tað í helvt. Rætti Ullu ta niðaru helvtina og hevði sjálvur spissin.

„Kom nú Ulla, nú skulu vit ganga kravgongu.“

Hon ja, hon aktaði. Treiv í jólatræið við hægri hond og hevði tann turra fiskin í vinstri hond. Hon var programmerað. Tormóður var ekkaleysur og fekk Ullu at gera tað, hann vildi. Hann hugsaði og tonkti, nú mátti hann triva í okkurt, sum var grønt... Grøn er várens hæk — „Nei — danskt

tvætl... Green leaves.“ „Jaa... Nei“ — so skar hann í at syngja: Land mitt, har grasið í liðum grør... Ulla royndi at syngja við, men mátti gevast, tí hon gjørdist ov trong. Men hon gekk við síðuna av Tormóði. Hon var ikki rættiliga tilvitandi. Hon hoyrði Tormóð syngja, sum um hann var langt burtur og sá hann sum igjøgnum toku. Hon tonkti upp á Volmar kong. Hon var Tovi og Tormóður Volmar kongur... eitt tokuslør dúnlætt av álvum vovi. Alt var ljóst og grønt. Jólatræið, sum hon helt í hondini, skein fyrri henni, sum mureldur og Tormóður lýsti, sum ein eingil. Tann turri fiskurin var jólapakkin, sum hon skuldi geva Tormóði — Volmar kongi.

Tormóður sang. Orðini fingi ikki pláss í munn-gapinum. Tennar dattu niður, men hann menti seg upp — fekk lagt tunguna snildsliga upp undir góman og hetta var serliga, tá ið hann sang... til grønar liðir og bláan fjørð.

Hann stevndi beint oman, har jólatræið stóð. Skeggstrýggurnar gingi upp og niður. Eyguni stóðu til at bresta í grúk-
inum. Hann sá soleiðis út, sum hann sá okkurt, okkurt, sum var forborgið.

Ulla var nú ekkamóð. Hon orkaði ikki meir, men nú vóru tey eisini komin oman í skúlagarðin, har jólatræið stóð. Hon sá træið gjøgnum toku. Henni birtist fyrri, sum var tað ein fjeld av himmalskum herskarum og hetta var júst í tí løtu, tá ið træið var tendrað av borgarstjóranum í bygðini. Hornblásturin rungaði frá tí himmalska herskar-
anum. Gleðilig jól, gleðilig jól. Sálín sveimaði oman fyrri alt, alt var ein glinsandi verð av vakurleika, sum sjálvandi var bygt upp av tí grønu rørslni.

Borgarstjórin fór upp á røðarapallin og setti sínar stóru hornbrillur á nösina og so talaði hann harðmæltur:

„Góðu áhoyrarar — nú eru jól í hondum...“ Ulla hoyrði taluna, hon kendist við røddina. Hon helt tað vera Vár Harra sjálvan, ið nú tók til orðanna... men hetta var maður hennara, borgmeistarin.

Hon raknaði við aftur. Hvat og hvussu o.s.fr. mól í heysinum. Hon hugdi upp á Tormóð. Hann var líkasælur. Slofvan hekk á øðrum flippukantinum, jólatræssissurin peiggjaði beint upp í rógv og somuleiðis hon. Hon stóð framman fyrri tær glinsandi perurnar við hinum partinum av jólatrænum og við tí turra fiskinum í vinstri hond. Hon slepti øllum og stillaði seg við síðuna av manninum. Hon hevði sæð, at Nansy Rea-

TORMÓÐUR

gan gjørdi tað sama, tá ið maður hennara talaði. So skuldi hon, sum fyrstafrúa í bygðini, eisini standa manni sínum við lið, tá ið hann helt røðu.

Tormóður stóð á sama stað. Ulla kveitti ikki á honum, hon var fyrstafrúa. Hvi hon var komin í hóslag við Tormóð — var henni ov ovboðið. Hvi hetta var hent, verður aldri upplárað í søguni.

Mannamúgván sang saman við hornorkestrinum Føgur er foldin. Tormóður stóð á sama stað. Hann mumlaði okkurt... og so dattu tenninar niður. Tá ið øll vóru liðug at syngja og spæla... hoyrði onkur Tormóð syngja — ikki við tóna í heysinum — so iskaldur: Til grønar liðir og bláan sjógv. Meðan hini høvdu sungið Føgur er foldin, hevði hann sungið: Land mitt har grasið í liðum grør.

Hann tók jólatræið... tað sundirsagaða jólatræið í hondina og tann turra fiskin. Vendi sær móti Ullu og hugdi eina góða løtu at henni til eyguna møttust. So rópti hann:

„Gleðilig jól, Ulla — leingi livi tann grøna rørslan!“

Ulla hugdi burtur, tók undir armin á manninum. Grópaði í frakkalummanum... mundi ikki eitt kongabomm liggia eftir. Jú, dekan fari ikki. Eitt alloðið bommm hvarv

millum tenninar á borgmeistarafrúnna, eitt kongabomm reytt og alloðið.

Tormóður vendi eisini at húsum. Setti seg í køkin. Tók greinina fram um Green Peace. Sukurmola í munnin... slurkaði sum ein b-bass og endin var, at hann sovnaði niður yvir greinina, móður og troystur av tí fyrstu og seinastu herferðini, hann var til fyrri betri trivnað á landi, í lofti og vatni.

Mia og Eyð

Føroya Skúlabóka-grunnur hevur givið út barnabókina Mia og Eyð eftir Steinbjørn B. Jacobsen.

Zacharias Heinesen hevur gjørt tekningarnar í bókini, sum er 80 blaðsíður.

Mia og Eyð kostar 40 kr. innbundin og 32 kr. heft.

Lív og Brøgd I

Føroya Skúlabóka-grunnur hevur eisini givið út bókina Lív og Brøgd I um stórmenni í nýggjari tíð, sum norðmaðurin Bjørn Elling Solheim hevur skrivað og Magnus Hansen umsett.

Á teimum 162 síð-
unum, bókini er, eru greinar um Lenin, Churchill, Roosevelt, Gandhi, Luthuli og Ben Gurion.

Bókin er ætlað sum framhjálestur í skúlanum. Hon kostar 44 kr. heft.

11 ævintýr

Marius Johannesen hevur týtt og bókaforlagið Grønalíð givið út 11 ævintýr hjá H.C. Andersen.

Ævintýrini eita Seinasti dreymurin, gamla eikin droymdi, Eingilin, Reyðu skógvornir, Hon nyttaði onki, Smágentan við sváulpinnunum, Pinkulisa, Munur er á, Nýggi búni keisarans, Hjartasorg, Fyglisveinurin og Eldfóristólíð. Guðrið Poulsen hevur gjørt myndirnar í bókini, sum er 140 blaðsíður og kostar 56 kr., heft.

Jazzfelagið skipar fyrri nýggjárs-konsert

Havnar Jazzfelag ætlar at skipa fyrri nýggjárs-konsert í Lærarskúlahøllini mikudagin 30. desember kl. 19.30.

Á konsertini luttaka bólkarnir Flop, Brongl, Septettin, Sandoyar Swing Band, Spælismennir í Hoyðolum og Nýggja Big Band, sum telur 17 mans.

ULLA

